

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

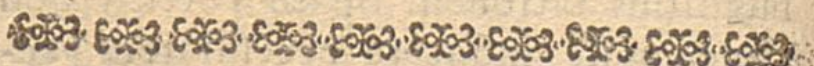
Et In octo Partes ... distincta ...

De Peccatis Et Gratia

Vindalium, 1646

Cap. XII. De peccato originali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38789

CAPVT XII.

De peccato originali.

SECTIO I.

An sit.

CONCLUSIO I.

Secundum fidem admittendum est peccatum originale, in posteros Adæ per generationem transfusum. Ita omnes Catholici contra Pelagianos, qui olim peccatum originale negabant. Probatum autem 1. ex Scriptura sacra Iob. 14. Quis potest facere mundum, de immundo conceptum semine? Psalm. 50. Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, ubi numerus pluralis pro singulari ponitur. Rom. 5. Per vnum hominem peccatum in hunc mundum intrauit, & per peccatum mors. Et ne cum Pelagianis dicas, peccatum intrasse in mundum, non propagatione, sed imitatione, Apo-

DE PECCATIS. CAP. XII. 141

Stolus hanc euasione[m] excludit Ephes. 2. cum ait, nos natura[m] esse filios iræ. Imò cum Pelagius quæreret, per quas rimulas hoc peccatum dilaberetur in animam, Respondit Augustinus lib. 2. de nuptiis cap. 28. ex eo loco Apostoli, Quid quæris, ô Pelagi, rimulam latentem, cum ianuam habeas apertissimam, Per vnum hominem peccatum intrauit in mundum. Quid amplius quæris?

Probari potest 2. ex Conciliis, & Patribus. Verum aliis dimissis, sufficiet nobis illud ex Tridentino sess. 5. de peccato originali. Si quis Adæ præuaticationem sibi soli, & non eius propagini asserit nocuisse, & acceptam à Deo sanitatem, & iustitiam quam perdidit, sibi soli & non nobis etiam eum perdidisse, aut inquinatum illum per inobedientiæ peccatum, mortem & pœnas corporis tantum, in omne genus humanum transfudisse, non autem & peccatum, quod mors est animæ, anathema sit, cum contradicat Apostolo dicenti, Per vnum hominem peccatum intrauit in mundum, & per peccatum mors, &c.

Probat[ur] 3. ex institutione Baptismi, Ecclesia enim semper credidit, baptismum specialiter fuisse institutum pro paruulis, vt scilicet per ipsum mundarentur à pec-

cato originali. Quò spectat illa sollicitudo, quâ parentes Catholici curant, ut infantes recens nati quam primum baptizentur; credunt quippe eos ante baptismum, infectos esse peccato originali, adeoque si in eo statu moriantur, à regno Dei in æternum excludendos. Nec refert, quòd baptismus à Christo fuerit institutus, nam ante aduentum Christi alia erant remedia, quibus infantes à culpa originali purgari poterant, ut diximus ubi de Sacramentis in genere.

Dices 1. si infantes nascerentur infecti peccato originali, falsum esset illud Ezech. 18. Filius non portabit iniquitatem patris. Verùm hoc retorqueti potest cõtra Pelagianos, tum quia illi dicebant, infantes sine baptismo morientes, ab æterna vita seu à visione Dei excludi; tum quia experientia constat, infantes variis pœnis affici. Quare hinc potius concludi debet, eos alicui peccato à primo parente tracto, obnoxios esse, ut verum sit, filium non portare iniquitatem patris, nisi ipse illius quodammodo sit particeps, ut explicat S. Doctor ad 1.

Dices 2. si peccatum originale transfunditur per generationem, aut illud subiectiuè existit in corpore, aut dicendum est non modo corpus, sed etiam ani-

nam generari. Respondeo neutrum sequi, non enim ista transfusio est physica, sed moralis, quemadmodum ipsum peccatum originis est aliquid morale. Quare ut Adam censeatur transfundere peccatum illud in posteros, sufficit quòd ij via ordinaria ex illius stirpe oriantur; quia pactum tale erat, ut si primus parens à iustitia originali sua culpa excideret, eadem etiam omnes illius filij privati essent.

Dices 3. nos sæpe in superioribus dixisse, nullam esse peccatum, nisi sit voluntarium, & contra aliquam legem: infantes autem non uti propria voluntate, neque ullius præcepti capaces esse. Ad hoc responderi potest ex S. Thoma 1.2. quæst. 81. art. 1. omnes homines qui nascuntur ex Adam, posse considerari ut unum hominem, in quantum conveniunt in natura specifica: sicut omnes homines unius communitalis reputantur quasi unum corpus, & unus homo; actus autem unius membri corporalis, puta manus, non est voluntarius voluntate ipsius manus, sed voluntate animæ, quæ primò movet membrum. Sic igitur inordinatio quæ est in isto homine ex Adam genito, non est voluntaria voluntate ipsius, sed voluntate primi parentis, qui movet mo-

tione generationis, omnes qui ex eius origine deriuantur; sicut voluntas animæ mouet omnia membra ad actum. Vnde etsi de ratione peccati sit, quod aliquo modo sit voluntarium, & contra legem, est tamen discrimen inter peccatum actuale, & originale, quòd actuale debet esse voluntarium, voluntate particulari ipsius à quo perpetratur, & contra legem ipsi impositam: at satis est quod originale, cum ab actuali distinguatur, sit voluntarium voluntate communi generis humani, seu voluntate Adæ, ut in eo tanquam in capite, omnes homines continentur, & per illum representantur, & consequenter contra legem ipsi Adæ, ut aliorum hominum capiti indictam.

 SECTIO II.

*An B. Virgo ab originali fuerit
immunis,*

CONCLUSIO I.

Beatissima Virgo Dei Genitrix à peccato originali fuit præseruata.) Probatum i. quibusdam testimoniis Scripturæ, quæ in hanc rem profertur solent, quale est

le est illud Genes. 3. Inimicitias ponam inter te, & mulierem: semen tuum, & semen illius, ipsa conteret caput tuum, & tu insidiaberis calcaneo eius. Vbi ex communi sententia, per vocem, ipsa, quæ vulgata habet, intelligitur B.V. per caput serpentis, peccatum originale, & per contritionem illius, omnimoda victoria de illo reportata. Ex his autem sequitur, Virginem Deiparam non tantum à peccatis actualibus, sed etiam ab originali præseruatam fuisse.

Dices, locum prædictum secundum sensum literalem non intelligi de Virgine, sed tantum secundum sensum mysticum: at ex sensu mystico Scripturæ non satis firmum deducitur argumentum. Respondeo minorem veram esse, quando sensus mysticus auctoritatibus Patrum, aut Scripturæ interpretum non fulcitur, cuius oppositum hic contingit. Quæ si Mariæ virginitatem probare incet, ex mystica rubi, quem Moyses incubuit, vidit, expositione: quare non æquè prærit, immaculata illius conceptum probari ex loco allato, aliisque similibus. Esto non nisi in sensu mystico intelligatur de Virgine?

Possimus etiam ad idem suadendum, proferre illud ex Cantico Canticorum
de Pecc.

G

cap. 4. Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te, certum enim est hæc verba non raro à Patribus intelligi de B. Virgine. Quare cùm dicatur, non modo eam totam esse pulchrã, sed etiam in ea non esse maculam, hinc planè concludendum est, maculam peccati originalis in illius anima locum nunquam habuisse, vt sapienter concludit Idiora in contemplatione Virginis cap. 3. Confirmatur, nam S. Thomas 3. p. quæst. 27. art. 4. ait, fatendum esse Beatam Virgiem nullum actuale peccatum commisisse siue mortale, siue veniale, vt sic in ea impleatur quod dicitur Cant. 4. Tota pulchra es, &c. At cur non etiam fatendum erit, illam à peccato originali fuisse immunem? Præsertim cùm hoc peccatum turpius sit, quàm veniale, vt ex dicendis intelligetur.

Probatur & prædicta conclusio auctoritate Ecclesiæ quæ tam apertè illi fauet, vt mirum sit viros Catholicos adhuc pro parte opposita stare. Nã imprimis ex præcepto Sedis apostolicæ, Festum Immaculatae Conceptionis Beatissimæ Virginis per totam orbem celebratur, variæque indulgentiæ celebrantibus conceduntur, & speciale huius Festi Officium in Ecclesia decantatur, idque to-

DE PECCATIS. CAP. XII. 147
tum à quāplurimis Pontificibus fuit ap-
probatum. Quis, verò affirmare audeat
Sedem Apostolicam in re tanti momen-
ti, ad fidem & ad bonos mores spectan-
te, errare posse? confirmatur, nā patres an-
tiqui ex eo quod Ecclesia Festum Nati-
vitatē Beatissimæ Virginis celebrat, col-
ligunt eam in natiuitate fuisse sanctam,
& à peccato originali liberam. Ergo à
pari cū eadem Ecclesia Festum Con-
ceptionis immaculatæ quotannis cele-
bret, inde magnum eruitur argumen-
tum ad probandum, Mariam Virginem
in puncto conceptionis fuisse sanctam, &
à macula originali immunem, Imò si ex
festo Natiuitatis rectè deducitur, Virgi-
nem fuisse sanctam, antequam nascere-
tur, ex eodem colligi debet, eam fuisse
sanctā in ipso momento conceptionis; cū
ratio reddi nequeat; cur sanctitas illius, si
debet antecedere natiuitatē, nō debeat re-
trotrahi, & que ad ipsū instans cōceptionis.
Deinde, quòd sententia nostra Sedi
Apostolicæ multò magis placeat, quàm
opposita, vel ex eo conicere licet, quòd
quandiu summi Pontifices Festum imma-
culatæ Conceptionis magnis fauoribus
prosequuntur, interim prohibent sub
pœna excommunicationis, ne quis vel
in concionibus, vel in lectionibus pu-

blicis docere audeat, Virginem fuisse
conceptam in peccato originali. Imò
Gregor. XV. altum ea de re silentium
deinceps haberi iussit, adeò vt misera il-
la opinio, etiam à priuatis colloquiis
expulsa, in insulam mentalem à multis
iam annis, iussu Ecclesiæ Romanæ sit re-
legata, vt non nemò acutè obseruauit.

Probari potest 3. præcedens conclusio
ex Patribus, quorum alij sanctitatem, pu-
ritatem, & gratiam Virginis adeò extol-
lunt, vt satis indicent eam ab omni pec-
cato fuisse liberam: alij generatim do-
cent, peccatum in virgine nullum locum
habuisse; alij disertè etiam à peccato ori-
ginali eam eximunt. Verùm non est ani-
mus in hoc compendio eorum verba re-
censere, cum præsertim apud plerosque
recentiores, de hac materia tractantes
videri possint. Illud solum obseruan-
dum est, quod dicunt Patres Concilij
Trident. sess. 5. in decreto de peccato
originali, non esse suæ intentionis, com-
prehendere in hoc decreto, vbi de pec-
cato originali agitur, beatam & immacu-
latam Virginem Mariam Dei genitri-
cem.

Probat 4. illo discursu, quo S. Do-
dor 3. parte quæst & articulo citatis
ostendit, Beatam Virginem nunquam

actu peccasse; Ait enim Deum illos. quos ad aliquid eligit, ita præparare & disponere, vt ad id inueniantur idonei, ad quod eliguntur. Beata autem Virgo fuit electa diuinitus, vt esset mater Dei, & ideo non est dubitandum, quin Deus per suam gratiam eam ad hoc idoneam reddiderit: at non fuisset idonea mater Dei, si peccasset aliquando; tum quia honor, & ignominia parentum redundat in prolem; tum quia singularem affinitatem habuit ad Christum, qui ab ea carnem sumpsit: at quæ conuentio Christi ad Belial? Tum etiam quia Dei Filius, qui est Dei sapientia, singulari modo in ipsa habitauit, scilicet & in anima, & in utero; dicitur autem Sapient. 1. In maleuolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Et ideo fatendum est, quòd Beata Virgo nullum peccatum actuale cõmisit siue mortale, siue veniale. Ita S. Doctor cuius ratio aut nihil concludit aut æquè, vel à fortiori concludit, Beatam Virginem à peccato originali fuisse prorsus immunem; si enim peccatum veniale, quod omnium consensu leuissimum est, & cum gratia diuina cohæret, à dignitate, & sanctitate matris Dei valde alienum censeretur, quis dubita-

quin peccatum originale, quod priuæ gratia, & beatitudine, longius adhuc à Dei Matre abesse debeat.

Addo, etsi peccatum mortale aliquo sensu grauius sit originali, hoc tamen alia ratione esse foedius, & cum maiori dedecore coniunctum, vt inde conicitur, tum quod ex communi sententia, Christus magis præcipue venit propter originale, quam propter actuale, adeo vt venturus esset, si fuisset originale, sine actuale, & non vice versa quia peccatum mortale non impedit, quin homo sit membrum Ecclesiæ; at homo saltem vt plurimum, manet extra Ecclesiam, donec à peccato originali mundatus sit. Vnde in lege noua institutus est baptis- mus, vt per illum homo ab eiusmodi peccato liberetur, simulque in Eccle- siam introducatur.

Probat 5. quia Beatissima Virgo communiter prædicatur immunis, à mul- tis effectibus peccati originalis, nimi- rum à fomite peccati, à dolore partus, & sordibus puerperij, à corruptione corporis, à potestate quam vir in vxo- rem exercet, &c. Quidni ergo dicemus, eam etiam fuisse præseruatam à peccato originali? An non magis indecorum erat, quòd Dei mater subiace- ret dæmo-

ni. quàm pœnis prædictis? Ita sanè sentio, & eò libentius quòd audiam, omnes ferè orbis Academias in eandem sententiam conspirare, vt plerique testantur; mihiq; indubitatum sit, minùs piè minusque probabiliter sentire, qui sanctissimam Dei Matrem peccato originali subiiciunt; quam qui ex aduerso stant, pro immaculata illius Conceptione, quam cum summo Pontifice, aliisque Ecclesiæ prælatis, magno affectu celebrant Reges terræ, & omnes populi, principes & omnes iudices terræ, iuvenes & virgines, senes cum iunioribus.

Obiicies 1. generales Scripturæ locutiones quibus dicitur, omnes homines in Adamo peccasse, in eo mortuos esse, Christum à peccato omnes liberasse. Respondeo 1. léges generales non excludere priuilegia particularia, vt pater, quia etsi in multis offendamus omnes, & omnes nascamur filij iræ, vt loquitur Scriptura, id non impedit quin omnium consensu, Beatissima Virgo fuerit diuinitùs. præseruata à peccato actuali, & ante natiuitatem sanctificata. 2. B. Virginem non fuisse in se maculatam peccato originali, etsi concedatur eam peccasse in Adamo, hinc peccatum origina-

le, sed ad summum eam contraxisse debitum incurrendi in tale peccatum. Unde etiam ut dicatur à Christo redempta sufficit, quòd per illius gratiam ab originali præservata fuit; siquidem ille est perfectior redimendi modus, quàm si post casum restaurata fuisset.

Obiicies 2. plerosque Patres & Scholasticos speciatim verò S. Bernardum, & S. Thomam stare pro opposita sententia. Respondeo 1. authores illos variè de hac re locutos esse, ut multi observant, nam in vno loco docent, Beatissimam Virginem incidisse in peccatum originale, in alio verò oppositum tradunt, Ista autem varietas facit ut testimoniis quæ nobis opponuntur, magna fides adhiberi non possit 2. non fieri iniuriam Patribus & Scholasticis, qui aliter quàm nos, de conceptione sentiunt, quòd salvo honore iis debito, sequamur sententiam de hac re, in quam Ecclesia, totusque penè orbis magis propendet, quæque rationibus non spernendis innititur, ut ex dictis constat.

Obiicies 3. B. Virginem fuisse baptizatam, adeoque peccatum originale contraxisse. Verùm negatur id sequi, nam baptismus confertur præcipuè, ut quis fidei Christianæ caractere insigniatur,

DE PECCATIS. CAP. XII. 153
aliorumque Sacramentorum ianua ipsi
aperiatur. Quare Virgo baptizata fuit,
vt hos effectus obtineret, non autem re-
missionem peccati originalis.

Instabis, formam baptismi fore fal-
sam, nisi baptizatus à peccatis emunde-
tur, cum ablutionem internam significet.
Sed contrà, nam ex communi sententia,
potest quis in peccatis existens, bap-
tismum validè suscipere cum fictione, seu
etsi non sit dispositus ad obtinendam
peccatorum remissionem, eamque non
obtineat; quia talis fictio non impedit,
quin characterem suscipiat, vt dictum
est alibi. A fortiori ergo valebit bap-
tismus, si quis ad eum sine peccato acce-
dat; si quidem illius forma non signifi-
cat absolutè remissionem peccatorum, sed
vt summum ex hypothese quòd sint pec-
cata, & suscipiens eorum remissioni im-
pedimentum non apponat.

Obiicies 4. peccatum originale re-
sultat necessariò ex vnione animæ, in iis
qui via ordinaria ex Adamo generantur;
ergo videtur impossibile quòd persona
aliqua ab eo præseruetur. Respondeo
non sequi, nam illa resultantia potest
impediri per gratiam habitualem, in ip-
so puncto vnionis animæ infusam: si
enim in eo instanti anima est capax

priuationis, consequenter est capax formæ oppositæ; cum priuatio aliud non sit, quam negatio formæ in subiecto apto. Quod autem peccatum originale in priuatione consistat, dicetur postea.

 SECTIO II.

An alij exempti.

CONCLUSIO I.

EXcepta Beata Virgine, omnes posteri Adæ qui via ordinaria ex eo oriuntur, concipiuntur in peccato originali.) Loquor vt vides, de iis qui via ordinaria concipiuntur, nam etsi Christus ex Adam descendat, non tamen peccatum originale contraxit; cum virtute Spiritus sancti ex Matre Virgine conceptus fuerit. Imò quamuis Christus natus esset via ordinaria ex viro, & muliere, non contraxisset peccatum originale, quia nullum peccatum cum gratia vnionis subsistere potest.

Probatnr ergo conclusio de puris hominibus, à primo parente modo natu-

DE PECCATIS. CAP. XII. 155
rali deriuatis; quia cum ex Scriptura,
Conciliis, & Patribus constet, omnes
homines concipi, & nasci in peccato, non
possumus, sine graui fundamento ali-
quos ab hac lege excipere. At nullum
tale fundamentum extat, cum desit re-
uelatio de hac re, & rationes quibus mo-
uemur, vt Beatam Virginem sine pecca-
to conceptam credamus, in aliis homi-
nibus locum non habeant. Confirmatur,
nam quo titulo præsumemus maius pri-
uilegium alicui concessum esse, quam
Ioanni Baptistæ, qui tamen non ab ori-
ginali præseruatus, sed tantum ante na-
tiuitatem ab eo mundatus fuit?

Hinc collige 1. contra hæreticos,
prædestinatos nasci cum peccato origi-
nali: nam verba Scripturæ etiam ad il-
los extendantur, & aliunde dici nequit
sine errore, prædestinatos non egere bap-
tismo, & sine illo, etiam ante vsum ra-
tionis morientes, saluari.

Collige 2. contra eosdem, etiam
fidelium filios nasci in peccato origina-
li, propter rationes iam dictas. Quod
autem, parentes mundi generent filios
immundos, explicat Augustinus lib. de
peccato originis cap. 40. similitudine
oleæ, cuius semen non oleam, sed olea-
strum generat. Et lib. 3. de peccatorum

meritis cap. 8. similitudine hominis circuncisi, qui generat filium incircūcisum, à quo præputium per circuncisionem auferendum est.

Iam duo hic breuiter quæri possunt 1. an si quis ex carne humana miraculosè formaretur, contraheret peccatum originale. Respondeo negatiuè, quia vt ait S. Thomas art. 4. peccatum originale à primo parente traducitur in posteros, in quantum mouentur ab ipso per generationem, sicut membra mouentur ab anima, ad peccatum actuale: non est autem motio ad generationem, nisi per virtutem actiuam in generatione. Vnde illi soli peccatum originale contrahunt, qui ab Adamo descendunt per virtutem actiuam, in generatione ab eo generaliter deriuatam, quod est secundum feminalem rationem ab eo descendere. Si autem aliquis formaretur virtute diuina ex carne humana, manifestum est quòd vis actiua non deriuaretur ab Adamo, quare peccatum originale non contraheret. Nec refert, quòd is qui ex carne humana, modo iam dicto formaretur, fuisset in Adam; in eo enim fuisset secundum corpulentam substantiam dumtaxat, non verò secundum feminalem rationem, vt notatur in responsione ad 3.

Quæres 2. an si non Adam, sed Eua tantum peccasset, filij eorum contraherent peccatum originale. Responder. S. Thomas art. 5. negatiuè, quod probat, quia solus pater in generatione est principium actiuum, mater autem tantummodo materiam subministrat. Vnde peccatum transfusum esset in posteros, si solus Adam peccasset, non autem si Eua tantum. Sed quicquid sit de illa ratione, congruentius sanè videtur, vt Deus potestatem traducendi iustitiam originalem in posteros dederit Adæ soli; quia cum ille esset caput, & principium totius generis humani; ad eum propriè spectabat pacisci pro se, & pro suis filijs, quorum voluntates in voluntate ipsius continebantur.

SECTIO IV.

Quid sit originale.

CONCLUSIO I.

Peccatum originale nihil est aliud quàm priuatio iustitiæ originalis debitæ inesse. Probatur inductione, nam

imprimis peccatum originale non est propensio illa, qua concupiscentia fertur in illicita, præueniendo vsum rationis, vt volunt quidam hæretici: quia certum est, peccatum originale tolli in baptismo, quoad totum id quod veram & propriam rationem peccati habet, vt definitum fuit in Concilio Trident. sess. 5. cum tamen motus concupiscentiæ in renatis, maneant, vt satis patet experientia.

Præterea peccatum originale non esse formaliter peccatum ipsum actuale Adæ, vt per illud omnes eius posterii extrinsecè denominantur peccatores, vt aiunt quidam Catholici, probatur, tum quia Concilium Trident. sess. citata statuit, Adæ peccatum omnibus inesse unicuique proprium: tum quia similiter dicendum esset, omnes homines constitui iustos, denominatione extrinseca ab vnica Christi iustitia ipsis imputata, quod tamen hæreticum est; tum quia sicut non potest quis denominari agens, ab actione alterius, ita neque ab ea denominari malus aut peccator; tum quia aliàs simpliciter verum esset, quod Pelagiani dicebant, peccatum originale non inhaerere parulis ipsis, & quod inde consectarium ducebant, eos non indigere baptismo, ad consequendam remissionem peccati originalis.

DE PECCATIS. CAP. XII. 139

Ex his autem concludimus tandem, peccatum originale consistere formaliter, in priuatione iustitiæ originalis debitæ inesse, vt patet à sufficienti enumeratione: quia cum primus parens per inobedientiam, non tantum sibi; sed etiam nobis iustitiam originalem amiserit, dubium non est, quin eiusmodi priuatio quâ à gratia, & amicitia diuina excidimus, in nobis sit mala moraliter, & per eam intrinsecè scædati & peccatores constituamur, Deusque merito propter illam nos à beatitudine æterna excludat. Confirmatur, nam peccatum originale formaliter tollitur per gratiam baptismalem; ergo consistit formaliter in priuatione talis gratiæ, quæ à iustitia originali non distinguitur.

Dices 1. si actuale peccatum Adæ non spectat ad essentiam peccati originalis, quomodo verum est illud Pauli Roman. 5. Per vnus inobedientiam peccatores constituti sunt multi? & quod postea ait, in Adamo omnes peccasse. Respondeo 1. nos per inobedientiam primi parentis peccatores fuisse constitutos, non formaliter, sed causaliter, quatenus per illius præuaricationem, non modo peccata corporales, sed etiam peccatum ipsum in nos transfusum est, vt explicat Conci-

lium Trident. sess. 5. citata, & satis patet ex eo quod addit Apostolus; Ita & per vnus obedientiam iusti constituentur multi, constat enim nos per iustitiam Christi non esse iustificatos formaliter, sed causaliter.

Respondeo 2. nos in Adam peccasse, non quòd tunc actu peccauerimus, cum nondum essemus, sed quia cum ille esset caput nostrum, & iustitiam accepisset ea lege, vt eam in nos transfunderet, si in obedientia permaneret, secus verò & sibi, & nobis amitteret; eo ipso quòd præceptum diuinum violauit, hinc contraximus aliquam necessitatem incurrendi in peccatum, statim atque existimus.

Dices 2. aut Beata Virgo à Christo redempta non fuit, aut si fuit, vel ea habuit peccatum originale in se, aut certe debuit habere aliquid maculæ in primo parente, à quo liberaretur; hoc enim ablato nihil superest quod remissione indigeat. Respondeo 1. hoc argumentum, si quid probat, contra suos authores colligi, Beatam virginem fuisse obnoxiam, saltem ex parte, peccato originali: si enim eandem Adæ actionem ipsam patrauit, & hæc spectat ad essentiam, vel integritatem peccati originalis, quis nõ videt Dei Matrem à peccato originali non fuisse per-

DE PECCATIS. CAP. XII. 161
fectè & totaliter liberam?

Respondeo 2. etsi actuale peccatum Adæ non sit de intrinseca ratione peccati originolis, & nulla fuerit in Virgine macula luenda, hinc non sequi, eam non fuisse redemptam; quia ad hoc sufficit, quòd à culpa originali, per specialem gratiam præseruata fuerit, vt iam supra obseruatum fuit.

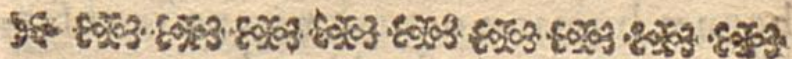
Dices 3. etsi per baptismum conferatur gratia sanctificans, non tamen propterea restituitur baptizato iustitia originalis, qualem amisit in Adamo: ergo falsum est, quod peccatum originale consistat in priuatione talis iustitiæ. Respondeo hinc tantum sequi, peccatum originale non esse formaliter priuationem iustitiæ originalis, prout hæc includebat non modo gratiam, charitatem, aliasque virtutes infusas, sed etiam perfectam subiectionem appetitus ad rationem, absolutam rerum omnium naturalium scientiam, præseruationemque à morbis, aliisque incommodis corporeis. Negamus tamen inde colligi, peccatum originale non esse formaliter priuationem iustitiæ originalis, qua parte hæc includebat gratiam, & virtutes infusas, in quibus iustitia & sanctitas interna formaliter constituitur.

Dices 4. priuatio iustitiæ in nobis est pœna peccati originalis; ex S. Thoma infrà quæst. 15. art. 5. ergo ipsa non est peccatum originale, sed potius effectus. Respondeo S. Doctorem quæst. 82. art. 3. apertè nobis fauere, cùm dicat priuationem iustitiæ originalis, per quam voluntas subdebatur Deo, esse formale in peccato originali. Quare cùm alio loco ait, priuationem iustitiæ esse pœnam peccati originalis, sensus est, nos in pœnam peccati primi parentis, priuatos esse iustitiæ originalis; quod non impedit, quin talis priuatio sit peccatum in nobis.

Instabis, cùm Deus non denegat gratiam, si peccatum originale consistit formaliter in priuatione gratiæ, sequitur Deum esse propriè causam peccati originalis. Respondeo id non sequi, nam peccatum originale non est priuatio gratiæ, quomodolibet spectata, sed quatenus est priuatio gratiæ, vt debitiæ, qua ratione non est à Deo; cùm posita Adæ inobedientia, non tenentur in instanti conceptionis illius posterioris gratiam infundere.

Dices 5. priuatio gratiæ est in eo, qui post baptismum mortaliter peccauit, & tamen in eo non est peccatum originale, ergo peccatum originale non est priua-

DE PECCATIS, CAP. XII. 163.
tio gratiæ. Respondeo, peccatum origi-
nale non esse quamcunque priuationem
gratiæ, sed priuationem gratiæ, ob pec-
catum primi parentis; qua ratione non
est in baptizatis, sed propter personale
ipsorum peccatum. Vnde collige, pecca-
tum primi parentis, licet non sit intrin-
secū peccato originali, vt supra ostendi-
mus, per illud tamen connotari; ideo vt
essentia peccati originalis perfectè non
intelligatur, sine tali connotatione.

CAPVT XIII.

De effectibus peccati.

SECTIO I.

Quomodo naturam corruperit.

CONCLUSIO I.

Natura humana aliquo modo cor-
rupta est per peccatum.) De hoc
agit S. Doctor 2. 2. quæst. 85. c. 1.
art. 1. docet, tria esse bona naturæ, quo-
rum primum nec tollitur, nec minuitur